

Живот и зараба,
 пак да се срещнем
 с добро и усмивка,
 драги читателю!

До Ново
 Разнообразие!

Р. Утисков

Велимир Петров

Първи април 1998 г.

Нещо като авторово представяне на книгата ми „Мъгляви пискюли“ при награждаването ѝ от Литературния конкурс на „Отворено общество“ за 1997 година, съпроводено с изложба – живопис:

Уважаеми Гости, имали неблагоприятието да Ни посетите в това Комбинирано Мероприятие!

Моля, съберете морални сили и воля, и изтърпете няколкото думи, които се налага да кажа за свое оправдание – а именно:

Добре дошли, в тази малка, но уютна и светла зала на Галерия М; поканени от любезната г-жа Мария Димова, сравнително млад Меценат и поради това – все още ентузиазизиран; подбрала тази Изложба, само от шедеври (хъм-хъм!), на световно известния – съвсем скромно казано – Ваш съгражданин: Велимир Петров; поканени и от Съорганизаторите: Клуб Отворено общество – Русе, поел вината и отговорността за моралната и материална подкрепа при награждаването и субсидирането на отпечатването на „Мъгляви пискюли“.

Всичко това става на Първи април – сравнително Светла дата: Ден на хумора и сатирата – според някои календари; според други – на шегата; според още по-други – на майтапа; а за мене – майтап, майтап, но чак пък толкова – днес се навършват тридесет и четири години откак се бракувахме с Тази, на която е посветена книгата Мъгляви пискюли. Разбира се, тогава – преди тези толкова и толкова години, млади и наивни, още не подозирахме, че ще се стигне до такива крайности – чак пък и да пропиша... но с възрастта човек деградира...

И така, преди около две седмици, колеги ме посетиха в отшелническата ми обител в Червен и поканиха от името на Галерия М, да спретна тази малка, но изключително ценна колекция. Съгласих се... и тука проблясна идеята за съчетаване с едно Представяне на книгата Мъгляви пискюли; още повече, че авторите на Изложбата и Книгата, съвсем случайно се оказаха идентични и Все още Живи!

Не, че книгата с пискюлите сама по себе си не е представителна и има нужда от специално представяне, но... да не кажат хората, а те обездателно все нещо казват: ето на, видите ли, този Велимир се е едипакво си, че дори не смята за нужно да еди-що си.

Винаги съм държал на хорското мнение, проучвал внимателно и... съм правил точно обратното.

Та, по въпроса с представянето, относно тактико-техническите данни на книгата:

Още при пръв поглед е видно, че си има всичко: подходящ формат

– h (височина): двајсет сантиметра; ширина – сто трийсет и пет милиметра; и дебелина – нула цяло и една стотна метра...

Има си и сума ти букви вътре и извън нея – някои от които главни, а други – не! Както е и в живота – сиреч: е правдива, просто бѣка от жизнена правда и други още по-такава...

Има си и препинателни знаци, като Авторът е влюбен в чуденките, сякаш иска да ви внуши: Ах, колко хубаво съм го написал, колко грамотно и с какъв свеж хумор! Защо „сякаш“, като си е баш така!

Също така, искаме да обърнем внимание при това представяне; наблюдавателните ще да са забелязали, че книгата си има и корици; при това – забележете: умело разпределени – едната предна, другата – задна, като особено внимателно е следено, щото предната – да е отпред, а другата – както дойде. Функционални са: обединяват страниците, да не се щурат насам-натам, току виж – нещо изпаднало...

Между тия корици са намерили уютен подслон трийсет и четири разказа, от които деветнайсет помествани във вестник Стършел. Като добавим и трийсет и пет страници от скичника на Автора, всичко това тежи сто петдесет и четири грама, със съвсем ниско съдържание на мазнини и холестерин; много под допустимата граница – хербициди и пестициди, а сол – според кой колкото поеме...

Откъде се взеха тия разкази в ателието на един твърде зает с живопис и с оцеляването си автор? Може би трябва да се даде някакво научно, що годе приемливо обяснение, за облекчаващо вината обстоятелство. Някакво обяснение, макар и като художествена измислица има в края на книгата, в „Нещо като послепис“; но грубо, технически, нещата се обесняват в разказа „Поетичен кегелбан“. Един от героите, Дяд' Поетко, който бил като слънчев лъч в кривите делници на съселяните си от Криво село, навремето бил напластил две дози сено на каруцата си – отгоре изглеждал като някакъв космонавт. На един от многото криви бабуни изпаднал в безтегловност и аварийно се приземил. След него и върху него се приземила и копата сено, като кривата вила (навярно му имала зъб) използвала суматохата и го храснала там, дето би трябвало да е скафандърът. Оттогава Дяд Поетко, покрай другите си кривици, придобил и една, сравнително симпатична – започнал да говори в рими, досущ като Брат Янко – старите русенци помнят зелените му очи и сухия мекфистовелски профил. Моят случай е идентичен: не беше нужно да имам копа със сено, както и да изглеждам като някакъв космонавт; но в живота ни има бая бабуни и много често ни се налага да изпадаме в безтегловност, а не липсват и криви вили, които все гледат да ни

краснат там, където би трябвало да ни е скафандрът.

А скафандрите напоследък скъпнаха...

Хуморът, убеден съм, е едно меко кацане. Винаги е бил на въоръжение в нашето семейство и в средата в която вирия. Щях ли иначе да се бракувам точно на Първи април... Като прибавим, че с възрастта човек деградира, ето ти и оправданието, за това как почувствах потребност да оскверня белите листове, които като консумативи са далече по-евтини от консумативите за една сложна живопис.

По въпроса с белите листи, притежавам един безспорен документ – експертното мнение на колегата и приятеля ми от Плевен, на младини – и карикатурист, но навреме осъзнал се – Илия Милков; с чието си експертно мнение ме порицава за това, че си губя времето в писане. Толкова много хора пишат сега, вместо да произвеждам повече живописни шедеври, за което съм предопределен от Съдбата и е грехота да се разсейвам; а листите съм могъл да използвам за задни цели, в смисъл – да оформям оферти, договори и прочие финансови ползнини.

Бях посъбрал доста от тия бивши бели листи, нагласих ги в нещо като книга, комбинирах ги с част от купищата страници от скицника на автора и с молив в ръка започнах да си правя сметки без кръчмаря, как ще я издам тази книга, ще види тя!

Дъщеря ми, която следи от разстояние и с подчертана дъщерна любов, как вървят склеротичните деформации в родителското ѝ тяло; повлияна от случайни разговори с непознати мои фенове, декларилари пред нея, че започнали да си купуват вестник Стършел само поради моите разкази; забелязала, че отецът ѝ има известни правни доводи за тази си дейност. Решила да помогне, напънала се и прочела във вестник „Утро“ за Годишния литературен конкурс на Клуб Отворено общество. Само след броени месеци се сети и уведоми двацет и четири часа до крайния срок – достатъчно да комбинирам един екземпляр от сборника разкази и да ги предам в крайния срок.

Тука вече, вината я поема Журито на конкурса – за факта, че „Мъгляви пискюли“ печели Наградата на Отворено общество за 1997 година, състояща се в поемане на голяма част от разходите по отпечатването на книгата (преведени на печатница Абагар във Велико Търново – 500 USD, в левове).

Да не ви отегчавам повече, време е да благодаря публично, за моралната и материална подкрепа – Благодаря Ви от сърце!

Надявам се, че Пискюлите, макар и мъгляви, ще срещнат хора, които все още не са загубили усмивките си и дано покрай мене добият

Първи април 1998 г.

ищах за още много усмивки в забързаните ни делници...
До нови пискюли!

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11627>]